

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 10Csp/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319200624
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Gildeinová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2019:8319200624.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Ivetou Gildeinovou v právnej veci žalobkyne Y. G., nar. XX.X.XXXX, bytom V. J. X. XXX, prechodne bytom Z. XX, K., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, Svidník proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. Mája 173/11, Piešťany, IČO: 47 234 679 o primerané finančné zadostučinenie vo výške 831,84 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 831,84 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd priznáva žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni sumu 831,84 eur a trovy konania. Vo svojej žalobe uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C/173/2016 bola žalobkyňa v postavení žalovanej ako spotrebiteľky. Z odôvodnenia tohto rozsudku (odsek 27, 37) vyplýva, že podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Súd mal za to, že zmluva o revolvingovom úvere, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala úrok a preto ho veriteľ od spotrebiteľa nemôže požadovať. Žalobkyňa celkovo žalovanému uhradila sumu 4 672,82 eur, poskytnuté jej boli finančné prostriedky vo výške 3 431,74 eur, rozdiel predstavuje sumu 1 241,05 eur, pričom nepremiľčaná suma bola 831,84 eur. V žalobe žalobca poukázal na ustanovenia § 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a na ustanovenia § 4, ods. 2, písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z.

2. Spolu s žalobou predložil žalobca rozsudok Okresného súdu Prešov 12C 173/2016 zo dňa 29.5.2018.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 11.3.2019 uviedol, že so žalobou žalobkyne v celom rozsahu nesúhlasí, nárok žalobkyne neuznáva v celom rozsahu. Žalobkyňa svoj nárok uplatnený v tomto konaní odvodzuje od ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z.: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu.

Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane

spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil.

Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinnosti ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

Prvým predpokladom, ktorý citované ustanovenie vyžaduje, je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (t.j. zákonom č. 250/2007 Z.z.) a osobitnými predpismi.

Podkladom žaloby na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v tomto konaní je uzatvorenie úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX medzi žalobcom a žalovaným dňa 08.06.2007, ktorou malo dôjsť k porušeniu práv a povinností žalobcu, nakoľko v úverovej zmluve absentovali obligatórne náležitosti. Už prvý predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v tomto prípade vylúčený a to porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z., ktorý v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebol platný ani účinný. Žiadnym výkladom ani analógiou nie je možné racionálne dospieť k záveru, že žalovaný mohol porušiť neexistujúci zákon. Pokiaľ aj súd v konaní vedenom pod sp.zn. 12C/173/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.672,88 eur v odôvodnení konštatoval, že v úverovej zmluve absentujú obligatórne náležitosti, išlo o porušenie ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. (platný a účinný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy), ktorý sám upravuje sankciu pre porušenie tejto povinnosti v § 4 ods.5, v žiadnom prípade však nešlo o porušenie zákona č. 250/2007 Z.z.

Žalovaný preto prioritne dáva do pozornosti súdu skutočnosť, že v tomto konaní je vylúčený hneď prvý predpoklad vyžadujúci sa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a to - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (t.j. zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) a osobitnými predpismi, nakoľko zákon č. 250/2007 Z.z. nebol v čase uzatvorenia úverovej zmluvy platný, ani účinný. Je preto neúnosné a právne neudržateľné, aby bol žalovaný sankcionovaný za nedodržanie neexistujúceho predpisu. Je nesporné, že Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 12C/173/2016 zo dňa 29.05.2018 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 12C/173/2016 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vyhodnotenia poskytnutého úveru za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v úverovej zmluve však voči žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavovalo žiadne porušenie jeho práv, ba dokonca predstavovalo pre neho výhodu v zmysle, že pokiaľ mal vrátiť požičanú istinu s úrokmi a poplatkami v zmysle úverovej zmluvy, na základe rozhodnutia v konaní sp.zn. 12C/173/2016 to bola len istina.

Ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie.“

Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinnosti ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nakoľko v žalobe nešpecifikoval ani bližšie nekonkretizoval akého konkrétneho porušenia práva alebo povinnosti sa mal žalovaný údajne dopustiť ani toto porušenie presne nevymedzil odkazom na konkrétne ustanovenie zákona ani nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Prešov v konaní 12C/173/2016, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie však nedeclaroval porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie. Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparaovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo

reparovať. Žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka.

Žalobca, ako už bolo vyššie uvedené, na súde neuplatňoval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia, uplatňoval si teda zo zmluvy výhodu, nie ochranu pred porušením práv alebo povinností. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadosťučinenia na súde.

Žalobca uzatvoril úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je teda adekvátne a samozrejmé, že žalovaný požadoval od žalobcu úhradu jeho dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C/173/2016 vyplatil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru vo výške 831,84 eur. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 831,84 eur, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi- ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil! Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného -dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru.

4. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 17.9.2019 uviedol, že nárok obsiahnutý v žalobe vo výške 831,84 eur voči žalovanému žalobkyňa odvodzuje od prvotného konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C/173/2016 zo dňa 29.5.2018, kde žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľky úspešná. Žalobkyňa nesúhlasí s názorom žalovaného vyjadreného v písomnom vyjadrení zo dňa 8.3.2019, v ktorom žalovaný tvrdí, že na uplatnenie primeraného fin. zadosťučinenia je potrebné, aby zo strany žalobkyne bola preukázaná ujma a že žalobca nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa porušil. V žalobe žalobkyňa uviedla, opierajúc sa o rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C/173/2016 zo dňa 29.5.2018, ktoré ustanovenia zákona č. 258/2001 porušila a to § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001. Podľa stanoviska uvedeného v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/80/2016 zo dňa 20.3.2018 na strane 5, citácia: „Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané fin. zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k tomu porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.“ Inštitút primeraného fin. zadosťučinenia môže pre účely ochrany spotrebiteľa podľa stanoviska Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/80/2016 zo dňa 20.3.2018 naplniť požiadavku účinného a odrádzajúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany a doplnenia a preventívne účinky pred diskrimináciou“. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odrádzajúce. Fin. zadosťučinenie vo výške 831,84 eur považuje žalobkyňa za primerané za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktorá sa musela brániť na súde a pre žalovaného má mať sankčnú a odrádzajúcu funkciu, aby sa ďalej nedopúšťal recidívy.

5. Podľa § 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. Podľa § 4, ods. 2, písm. b) hore citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

7. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že z rozsudku Okresného súdu Prešov č. 12C 173/2016 zo dňa 29.5.2018 vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1672,88 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Súd priznal žalobkyni sumu 834,84 eur s príslušným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, z dôvodu, že nárok žalobkyne bol premlčaný. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu neobsahovala úrok a preto ho veriteľ od spotrebiteľa nemôže požadovať. Žalobkyňa celkovo žalovanému uhradila sumu 4 672,82 eur, poskytnuté jej boli finančné prostriedky vo výške 3 431,74 eur, rozdiel predstavuje sumu 1 241,05 eur, pričom nepremličaná suma bola 831,84 eur. V žalobe žalobca poukázal na ustanovenia § 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a na ustanovenia § 4, ods. 2, písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z.

8. Žalovaný sa bránil tým, že na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadostučinenia voči žalovanému nie je splnená ani jedna zákonná podmienka. Žalovaný uviedol, že v tomto konaní je vylúčený hneď prvý predpoklad vyžadujúci sa na priznanie primeraného finančného zadostučinenia a to - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (t.j. zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) a osobitnými predpismi, nakoľko zákon č. 250/2007 Z.z. nebol v čase uzatvorenia úverovej zmluvy platný, ani účinný. Je preto neúnosné a právne neudržateľné, aby bol žalovaný sankcionovaný za nedodržanie neexistujúceho predpisu. Je nesporné, že Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 12C/173/2016 zo dňa 29.05.2018 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 12C/173/2016 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vyhodnotenia poskytnutého úveru za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v úverovej zmluve však voči žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavovalo žiadne porušenie jeho práv, ba dokonca predstavovalo pre neho výhodu v zmysle, že pokiaľ mal vrátiť požičanú istinu s úrokmi a poplatkami v zmysle úverovej zmluvy, na základe rozhodnutia v konaní sp.zn. 12C/173/2016 to bola len istina.

K tomuto súd uvádza, že v pôvodnom konaní bola žalobkyňa úspešná a súd jej priznal vydanie bezdôvodného obohatenia. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu práva žalobkyne v tom, že napriek tomu, že v zmluve o revolvingovom úvere nebol dohodnutý úrok, žalovaný si tento úrok uplatnil a žalobkyňa ho uhradila. V pôvodnom konaní bolo deklarovane, že došlo k porušeniu práv žalobkyne v tom, že žalovaný v uzavretej zmluve neuviedol všetky náležitosti, ktoré vyžadoval zákon o spotrebiteľských úveroch a napriek tomu od žalobkyne požadoval zaplatenie úroku, hoci tento nebol dohodnutý.

Žalovaný ďalej uviedol, že rozsudok Okresného súdu Prešov v konaní 12C/173/2016, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie však nedeklaroval porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie. Ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadostučinenia, ide o zadostučinenie, ktorého účelom je reparať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparať. Žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka.

Žalobca, ako už bolo vyššie uvedené, na súde neuplatňoval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia, uplatňoval si teda zo zmluvy výhodu, nie ochranu pred porušením práv alebo povinností. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadostučinenia na súde.

Ani s týmto názorom žalovaného sa súd nestotožňuje. Žalobca si v pôvodnom konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale k tomu došlo na základe konania žalovaného, ktorý si uplatnil zo zmluvy nároky, ktoré neboli dohodnuté a teda pokiaľ by si žalobkyňa neuplatnila bezdôvodné obohatenie,

ponechal by si žalovaný finančné prostriedky, na ktoré nemal nárok a zaplatenie ktorých nebolo v zmluve dohodnuté a teda žalovaný porušil práva žalobkyne.

9. Súd priznal výšku primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle nároku žalobkyne vo výške 50% z uplatneného nároku v pôvodnom konaní. Súd je toho názoru, že žalobkyňa vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže v pôvodnom konaní si žalobkyňa uplatňovala nároky, na ktoré žalovaný nemal nárok. Žalobkyňa si na ochranu svojich práv musela nájsť právneho zástupcu, čím je vznikli ďalšie náklady. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd sa stotožňuje s názorom, ktorý vyslovil Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí č. , že odradzujúco na veriteľa môže pôsobiť iba hrozba straty prevyšujúca nad 50% sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. V pôvodnom konaní si žalobkyňa uplatnila sumu 1672,88 eur, pričom nárok bol čiastočne premičaný a preto jej súd v pôvodnom konaní priznal nárok na náhradu nepremičanej sumy vo výške 831,84 eur. Súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 50% zo sumy 1 672,88 eur, ktorú si žalobkyňa uplatnila v pôvodnom konaní.

10. Podľa § 255, ods. 1) Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 262, ods. 1,2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, preto priznal žalobkyňu náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.